

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 589/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv zaručených v čl. 36 ods. 1 a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Nt 16/2014 a jeho uznesením z 2. apríla 2015 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 49/2015 a jeho uznesením zo 6. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv zaručených v čl. 36 ods. 1 a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Nt 16/2014 a jeho uznesením z 2. apríla 2015 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 49/2015 a jeho uznesením zo 6. mája 2015.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 3 T 10/2012 z 19. júna 2012 schválil dohodu o vine a treste uzatvorenú medzi príslušným prokurátorom a sťažovateľkou, a tým ju uznal vinnou zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a zločinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona, za čo jej bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 8 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia, ako aj trest prepadnutia vecí.

3. Neskôr bola sťažovateľka rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4 T 110/2012 z 13. septembra 2012 na základe schválenia dohody o vine a treste uznaná vinnou zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi „*podľa § 172 ods. 1 písm. c) písm. d) TZ*“, za čo bola „*podľa § 41 ods. 1 a 42 ods. 1 TZ*“ odsúdená „*na 10 rokov odňatia slobody... s použitím trestnej sadzby podľa § 188 ods. 2 TZ, v zmysle zásad ukladania súhrnného (úhrnného) trestu*“. Zároveň „*Okresný súd Bratislava V... zrušil výrok Okresného súdu Bratislava II o treste v rozsudku sp. zn.: 3 T/10/2012*“.

4. Po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, ktorým vyslovil, že ustanovenie § 41 ods. 2 Trestného zákona vo vtedy aktuálnom znení v texte za bodkočiarkou: „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“, ktoré bolo aplikované aj na trestné veci sťažovateľky, nie je v súlade s čl. 1 ústavy, podala sťažovateľka návrhy na povolenie obnovy tak konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 3 T 10/2012, ako aj konania vedeného Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 4 T 110/2012.

5. Okresný súd Bratislava V návrhu sťažovateľky vyhovel a obnovu konania vedeného pod sp. zn. 4 T 110/2012 povolil. Následne bolo vo veci opäť rozhodnuté rozsudkom sp. zn. 4 T 110/2012 z 30. apríla 2014 (schválením dohody o vine a treste) tak, že sťažovateľka bola uznaná vinnou zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa

§ 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, za čo bola okrem iného odsúdená podľa § 188 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. h) a m), § 38 ods. 2 a 4, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4, § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 6 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia a súčasne jej bol uložený trest prepadnutia veci a ochranné liečenie. Zároveň bol v zmysle ustanovenia § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušený výrok o treste uloženom sťažovateľke rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 10/2012 z 19. júna 2012, keďže rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4 T 110/2012 z 30. apríla 2014 jej bol uložený trest súhrnný.

6. Návrhu na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 3 T 10/2012 (podanie z 31. marca 2014), ktorým sa sťažovateľka z dôvodu existencie nálezů ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 domáhala zmiernenia trestu uloženého jej v tomto trestnom konaní, však okresný súd nevyhovel. Rozhodol o ňom uznesením č. k. 5 Nt 16/2014-29 z 2. apríla 2015 tak, že ho podľa § 399 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol, pretože smeroval proti výroku, proti ktorému obnova konania nie je prípustná, keďže *„napadnutý výrok o treste tunajšieho rozsudku, sp. zn. 3 T/10/2012 bol v plnom rozsahu zrušený právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 4 T/110/2012“*.

7. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 1 Tos 49/2015 zo 6. mája 2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú, keďže s rozhodnutím okresného súdu sa stotožnil.

8. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd, ako aj krajský súd porušili jej základné právo *„na spravodlivý súdny proces“*, právo *„na rozhodnutie o trestnom obvinení v súlade s konaním ustanoveným zákonom“* a právo *„na zákonné a preskúmateľné súdne rozhodnutie“*.

9. Rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu nie sú podľa slov sťažovateľky „vykonané zákonným spôsobom“. Za potrebné považuje uviesť, že „tak Okresný súd Bratislava V, ako aj Okresný súd Bratislava II, použili pri svojom rozhodovaní právnu normu neskôr vyhlásenú Ústavným súdom SR za nesúladnú s ústavou, teda... podmienky“ pre povolenie obnovy konania „boli v zmysle ustanovení TP naplnené, čoho dôkazom je i povolenie obnovy Okresným súdom Bratislava V... Aby sa naplnil účel ustanovenia § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Zb. musí dôjsť k opätovnému rozhodnutiu o treste v oboch prípadoch“.

10. Sťažovateľka tvrdí, že „V pôvodnom konaní“ jej „Okr. súd Bratislava II znížil trest o jednu tretinu zo sprísnenej tr. sadzby 11 rokov a 6 mesiacov, a teda logicky by sa mal súd aj v novom konaní riadiť touto zásadou, ktorú si osvojil v pôvodnom konaní a teda logicky by v novom výroku súdu o treste nemal byť uložený trest vyšší, ako o jednu tretinu znížený zo spodnej hranice. Lenže... súčasný trest je 8 rokov a 6 mesiacov, čo je výrazne viac, než spodná hranica zákl. trestnej sadzby, t. j. 7 rokov, nehovoriac o samotnom znížení trestu v rámci dohody o vine a treste, s čím však Okr. súd Bratislava V v obnovenom konaní ani nemohol nič spraviť, pretože mu v tom účinne bránilo práve ust. § 42 ods. 2 TZ a bol by musel uložiť trest nižší, než bol trest uložený rozsudkom Okr. súdu Bratislava II, ktorý sám zrušil svojim výrokom.“

11. Podľa sťažovateľky nastala situácia, keď „Okresný súd Bratislava V konať nemôže, pretože by porušil ust. § 42 ods. 2 TZ a Okr. súd Bratislava II pretože podľa uznesení Okresného súdu a Krajského súdu je pôvodný rozsudok zrušený a obnova proti nemu nie je prípustná... ale napriek tomu, že pôvodný rozsudok Okr. súdu Bratislava II bol vyneseny na základe ústavne nesúladnej právnej normy, logicky je teda protiústavný a jej potrebné ho reparovať.“

12. Sťažovateľka je presvedčená, že nepovolením obnovy konania okresným súdom „má... za následok aj porušenie práva nebyť odsúdený mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby (resp. zákona)“.

13. Poukazujúc na ustanovenie § 405 písm. b) Trestného poriadku (ak bola povolená obnova konania len v prospech obvineného, nesmie mu byť novým rozsudkom uložený trest prísnejší, než aký mu bol uložený v pôvodnom rozsudku) sťažovateľka argumentuje, že „*ak v pôvodnom konaní bolo použité moderačné ust. § 39 TZ, nepoužitie tohto ustanovenia v obnovenom konaní by znamenalo porušenie tejto zásady*“. Za ústavne konformný by sťažovateľka „*považovala rozsudok, kde vynesený výrok o treste by sa pohyboval v rozmedzí 5 – 6 rokov, pretože... v podstate uzavrela dve dohody o vine a treste, ktorých právny zmysel a účinok je pri treste 8,5 roka... úplne popretý a... trest je takto uložený mimo zákona*“.

14. V ďalšom sťažovateľka tvrdí, že okresný súd, ako aj krajský súd „*sa vo svojich uzneseniach zaoberajú takmer výlučne neprípustnosťou konania o obnove, resp. neprípustnosťou povolenia obnovy konania vo výroku o treste, ale s... argumentmi*“ sťažovateľky „*v pôvodnom návrhu na povolenie obnovy konania, ako aj v sťažnosti proti odmietnutiu návrhu sa ani 1. stupňový, ani 2. stupňový súd nevysporiadal... Predovšetkým Krajský súd Bratislava... obišiel*“ jej „*obranu vyjadrenú v sťažnosti zo 17. 04. 2015 a jej doplneniach z 11. 05. 2015 a 21. 05. 2015 a nevysporiadal sa s ňou . Odôvodnenie tohto uznesenia budí dojem, akoby*“ sťažovateľka „*sťažnosť ani nebola odôvodnila. Absentuje v ňom zákonné a ústavne konformné odôvodnenie rozhodnutia, čím došlo k porušeniu ústavného princípu zákazu ľubovôle, preto je i z tohto dôvodu potrebné považovať toto rozhodnutie za stojace v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.*“.

15. Sťažovateľka nesprávnosť rozhodnutí o nepovolení obnovy konania okresným súdom a krajským súdom vidí aj v skutočnosti, že návrhu jej spolupáchatel'a na povolenie obnovy konania okresný súd vyhovel a môže nastať situácia, keď by „*po obnove konania v jeho prípade mohol nastať iný, priaznivejší výrok o vine, následne aj o treste a... právna kvalifikácia trestného činu (identického)*“, pre ktorý bola odsúdená sťažovateľka „*by podľa vyjadrení napadnutých uznesení ostala nezmenená*“.

16. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol:

„1. Okresný súd Bratislava II postupom v konaní sp. zn. 5 Nt 16/2014 a jeho uznesením zo dňa 02. 04. 2015, Krajský súd Bratislava postupom v konaní sp. zn.: 1 Tos 49/2015 a jeho uznesením zo dňa 06. 05. 2015 porušili právo sťažovateľky na spravodlivý súdny proces, právo sťažovateľky na rozhodnutie o trestnom obvinení v súlade s konaním ustanoveným zákonom a právo sťažovateľky na zákonné a preskúmateľné súdne rozhodnutie, vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy, 36 ods. 1 Listiny, čl. 6 ods. Dohovoru, čl. 49 Ústavy, čl. 39 Listiny a čl. 7 ods. 1 Dohovoru.

2. Zrušujú sa, uznesenie Okresného súdu Bratislava II, sp. zn.: 5 Nt 16/2014 z 02. 04. 2015 a uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn.: 1 Tos 49/2015 zo 06. 05. 2015 a vec sa vracia súdu na ďalšie konanie...

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľke ako primerané zadosťučinenie peňažnú sumu 5.000,- eur, ktorú sú jej povinní vyplatiť spoločne a nerozdielne Okresný súd Bratislava II a Krajský súd Bratislava do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

17. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

20. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

21. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

22. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

23. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

24. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ/ka, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (obdobne napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

25. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy, základných práv zaručených v čl. 36 ods. 1 a čl. 39 listiny a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Nt 16/2014 a jeho uznesením z 2. apríla 2015, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 49/2015 a jeho uznesením zo 6. mája 2015, ku ktorému malo dôjsť tým, že vo veci konajúce všeobecné súdy napriek presvedčeniu sťažovateľky o splnení podmienok pre povolenie obnovy konania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 3 T 10/2012 jej návrhu na povolenie obnovy tohto konania nevyhoveli. Zároveň sťažovateľka považuje odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu za nedostatočné, ktoré sa nevysporadúva so všetkými sťažovateľkou predstretými námietkami.

26. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

27. Podľa čl. 49 ústavy a obdobne čl. 39 listiny len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

28. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

29. Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

K namietanému porušeniu práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Nt 16/2014 a jeho uznesením z 2. apríla 2015

30. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

31. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

32. Sťažovateľka mala podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku právo podať proti uzneseniu okresného súdu z 2. apríla 2015 sťažnosť (čo aj urobila), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, a v prípade zistenia zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľky postupom alebo rozhodnutím súdu prvého stupňa týmto poskytnúť náležitú ochranu. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o opravnom prostriedku sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

33. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy, základných práv zaručených v čl. 36 ods. 1 a čl. 39 listiny a práva zaručeného

v čl. 7 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 49/2015 a jeho uznesením zo 6. mája 2015

34. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

35. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka (strany konania) na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, *Recueil III/1997*).

36. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 36 ods. 1 listiny), porušenia ktorého sa sťažovateľka dovoláva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním

(I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

37. Sťažovateľka rozhodnutiu krajského súdu vytýka jeho nezákonnosť, pretože podľa jej názoru podmienky povolenia obnovy konania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 3 T 10/2012 boli splnené, o čom svedčí aj povolenie obnovy konania v jej inej trestnej veci vedenej Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 4 T 110/2012, ale aj povolenie obnovy konania okresným súdom na základe návrhu podaného jej spoluobvineným v tej istej trestnej veci. Je presvedčená, že okresný súd mal postupovať tak, že jej mal byť pôvodne uložený trest (v konaní sp. zn. 3 T 10/2012) znížený. Napadnuté uznesenie krajského súdu považuje za nedostatočne odôvodnené, pretože nedáva odpovede na všetky sťažovateľkou položené otázky (argumenty), ale zaoberá sa „*takmer výlučne neprípustnosťou konania o obnove*“.

38. Krajský súd v napadnutom uznesení sp. zn. 1 Tos 49/2015 zo 6. mája 2015 v časti vzťahujúcej sa na jej námietky sťažovateľky predneseným ústavnému súdu v podstatnom uviedol:

„Sťažnostný súd... z predloženého spisového materiálu zistil, že v prejednávanej trestnej veci prvostupňový súd v súlade so zákonom a vecne správne postupoval, keď v zmysle § 399 ods. 1 písm. b) Tr. por. návrh odsúdenej [REDAKOVANÉ] na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3T/10/2012 odmietol...

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3 T/10/2012 z 19. 6. 2012 bola schválená dohoda o vine a treste a ktorým bola odsúdená [REDAKOVANÉ] uznaná vinnou zo spáchania zločinu lúpeže formou spolupáchateľstva... a zločinu krádeže formou spolupáchateľstva..., za čo jej bol okrem iného uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 8 mesiacov.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4 T/110/2012 z 30. 4. 2014 bola schválená dohoda o vine a treste a ktorým bola obvinená [REDAKOVANÉ] uznaná vinnou zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi..., za čo bola, okrem iného, odsúdená...

k úhrnnému a súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 6 mesiacov, pričom súčasne došlo v zmysle § 42 ods. 2 Tr. zák. k zrušeniu výroku o treste, uloženom odsúdenej [REDAKOVANÉ] rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3 T/10/2012 z 19. 6. 2012.

Dňa 2. 4. 2014 podala odsúdená [REDAKOVANÉ] návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 3 T/10/2012, v ktorom v podstate poukázala na skutočnosť, že žiada zmenu uloženého trestu, ktorý jej bol uložený v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. ako úhrnný trest ukladaný podľa asperačnej zásady. Argumentovala pritom nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 28. 11. 2012, ktorý vyslovil, že slová v texte § 41 ods. 2 Tr. zák. za bodkočiarkou nie sú v súlade sústavou SR a dňom vyhlásenia nálezu strácajú účinnosť...

V kontexte... podmienok povolenia obnovy konania je nevyhnutné upriamiť pozornosť na absenciu základnej formálnej podmienky - existenciu právoplatného rozhodnutia súdu (resp. výroku), na ktorú skutočnosť správne poukázal aj súd prvého stupňa a bez ktorého ani nebol prítomný zákonný podklad pre skúmanie splnenia ďalších podmienok (materiálnych).

Návrh odsúdenej na povolenie obnovy konania smeroval proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 3 T/10/2012 z 19. 6. 2012, konkrétne proti výroku o uloženom treste, ktorý považovala odsúdená v dôsledku nálezu Ústavného súdu SR za neprimerane vysoký.

Sťažnostný súd mal zo spisového materiálu jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať neexistenciu výroku rozhodnutia proti ktorému návrh na obnovu konania smeroval.

Druhým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4 T/110/2012 z 30. 4. 2014 (prvý vyhlásený 13. 9. 2012 a následne 12. 2. 2014 povolená obnova konania), došlo k zrušeniu výroku o treste uloženom odsúdenej rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 3 T/10/2012 spôsobujúc v tomto štádiu konania procesnú neprípustnosť povolenia obnovy konania v rozsahu napádaného výroku o treste, nakoľko tento neexistuje.

Argument sťažovateľky špecifikujúci rozhodnutia, výroky, resp. postup súdu kedy môže odmietnuť návrh na povolenie obnovy konania nemožno aplikovať nakoľko primárne by musela byť splnená základná premisa, existencia právne účinného a záväzného rozhodnutia resp. výroku, aby vôbec bolo zrejmé ohľadne čoho sa má obnova konania povoliť.

Krajský súd sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu, ktorý správne použil § 399 ods. 1 písm. b) Tr. por., nakoľko obnova konania nie je prípustná ohľadne neexistujúceho rozhodnutia alebo výroku, čo zároveň vyplýva aj z elementárnej logiky.

Neušlo ďalej pozornosti sťažnostného súdu, že odsúdená podala návrh na povolenie obnovy konania (sp. zn. 1 Nt/40/2013) aj v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 4 T/110/2012, pričom bolo zistené, že obnova konania bola 12. 2. 2014 povolená a vo veci bolo opätovne rozhodnuté rozsudkom z 30. 4. 2014. V obnovenom konaní bol odsúdený... uložený znížený trest odňatia slobody z pôvodných 10 rokov na 8 rokov a 6 mesiacov. Išlo o trest úhrnný a zároveň súhrnný, z dôvodu ktorého Okresný súd Bratislava V zrušil výrok o treste uložený odsúdenej Okresným súdom Bratislava II (3 T/10/2012) a súčasne uložil nový trest podľa trestnej sadzby vychádzajúcej z § 188 ods. 2 Tr. zák. (zločin lúpeže) napriek tomu, že v trestnej veci 4 T/110/2012 bola odsúdená... uznaná vinnou zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák. a nie zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., ako tomu bolo práve vo veci Okresného súdu Bratislava II pod sp. zn. 3 T/10/2012. Zrejma je teda skutočnosť, že pri ukladaní nového trestu v obnovenom konaní na Okresnom súde Bratislava V sp. zn. 4 T/110/2012, bol a aj musel byť zohľadnený zrušený výrok o treste, pôvodne vo výmere 7 rokov a 8 mesiacov (3 T/10/2012), ktorý už ale aktuálne neexistuje.

Požiadavke odsúdenej na nutnosť rovnakého postupu (povolenie obnovy konania na Okresnom súde Bratislava V sp. zn. 4 T/110/2012) aj pri treste uloženom Okresným súdom Bratislava II (3 T/10/2012) nie je možné vyhovieť práve v kontexte dôvodov prezentovaných okresným ako aj nadriadeným súdom o neexistencii výroku, proti ktorému smeroval návrh na povolenie obnovy konania a tým nesplnenia jednej zo základných zákonných podmienok obnovy konania.

Námietka sťažovateľky poukazujúca na diskriminačný charakter uznesenia a porušenie princípu právnej istoty resp. potreby právneho posudzovania obdobných situácií rovnakým spôsobom rovnako nie je na mieste, pretože v predmetnej veci ide o odlišnú situáciu, kedy bol výrok o treste úplne zrušený iným rozsudkom a ďalej neexistuje.

Tvrdenia odsúdenej prezentované v doplnení sťažnosti z 11. 5. 2015 sťažnostný súd pri rozhodovaní nemohol vziať do úvahy z dôvodu ich doručenia súdu až po prijatí rozhodnutia. Napriek tomu sa s nimi krajský súd oboznámil pri vypracovávaní rozhodnutia

a nad rámec považuje za nevyhnutné vyvrátiť mylný výklad odsúdenej uvedený v doplnení sťažnosti.

Podľa § 2 zákona o Zbierke zákonov Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z., o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

Nález Ústavného súdu PL. ÚS 106/2011 z 28. 11. 2012 bol uverejnený v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 Z. z., ako konštatovala aj sama sťažovateľka. Ide o skutočnosť uverejnenú v Zbierke zákonov a každý má možnosť sa s ňou riadne oboznámiť, pričom z § 2 zák. č. 1/1993 Z. z. jednoznačne vyplýva nevyvrátiteľná domnienka, že dňom uverejnenia sa citovaný nález Ústavného súdu SR stal známym každému, koho sa týka. Nebolo a nie je povinnosťou súdu ani prokuratúry oznamovať existenciu a prijatie akéhokoľvek nálezu pléna ústavného súdu jednotlivým osobám či už vo výkone trestu alebo na slobode na ktorých by sa teoreticky mohol vzťahovať.

Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam, krajský súd sťažnosť odsúdenej... vyhodnotil ako nedôvodnú a preto ju postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.“

39. Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, krajský súd v ňom jasne a zreteľne uviedol dôvody, pre ktoré sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu o nepovolení obnovy konania vo veci vedenej pod sp. zn. 3 T 10/2012 zamietol. Svoje závery pritom oprel o konkrétne zákonné ustanovenia Trestného poriadku, ako aj ustanovenie zákona o ústavnom súde, ktoré sa na konanie priamo vzťahovali a ktoré vo svojom rozhodnutí citoval. Jednoznačným a zo skutkového hľadiska sťažovateľkou nespochybňovaným dôvodom nepovolenia obnovy konania bola absencia výroku rozhodnutia prvostupňového súdu, ktorého existencia bola elementárnym predpokladom prípadnej úspešnosti domáhania sa povolenia obnovy konania zo strany sťažovateľky. Inak povedané, (a z napadnutého rozhodnutia krajského súdu to zjavne vyplýva) výrok o treste sťažovateľky, ktorý by hypoteticky bol spôsobilým za splnenia ďalších podmienok privodiť povolenie obnovy konania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 3 T 10/2012, bol v relevantnom rozhodnutí zrušený iným rozhodnutím (rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4 T 110/2012 z 30. apríla 2014). Sťažovateľka akoby prehliadala rozhodnú

skutočnosť zvýraznenú krajským súdom, že „*pri ukladaní nového trestu v obnovenom konaní na Okresnom súde Bratislava V sp. zn. 4 T/110/2012, bol a aj musel byť zohľadnený zrušený výrok o treste, pôvodne vo výmere 7 rokov a 8 mesiacov (3 T/10/2012), ktorý už ale aktuálne neexistuje*“. Uvedená citácia je odpoveďou, ktorá stručne, ale zároveň dostatočne vystihuje nosný dôvod nevyhovenia návrhu sťažovateľky na povolenie obnovy konania.

40. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu konštatuje, že tento súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol opravný prostriedok sťažovateľky proti rozhodnutiu okresného súdu náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca zo skutkových záverov zistených v konaní a na tomto základe vyvođených právnych záverov.

41. Predmetné rozhodnutie krajského súdu (nadväzujúce na právny názor okresného súdu) obsahuje dostatok skutkových a právnych dôvodov, pričom ústavný súd nezistil, že by výklad všeobecnými súdmi aplikovaných právnych noriem a ich závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov (strán) konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V danej veci však o takýto prípad nejde.

42. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam,

prípadne dostatočne objasňujúci skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali na elementárnej logike založené závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

43. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 39 listiny a čl. 7 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 49/2015 a jeho uznesením zo 6. mája 2015

44. Ústavný súd pripomína, že predmetom sťažovateľkou napadnutého konania a uznesenia krajského súdu bolo rozhodovanie a rozhodnutie o jej návrhu na povolenie obnovy konania.

45. Kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

46. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodíť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré

treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, obdobne aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)]. Článok 6 ods. 1 dohovoru je aplikovateľný až na obnovené konanie.

47. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (m. m. I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v napadnutom konaní ako aj jeho rozhodnutie mohol kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

48. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej príslušnosti medzi právom sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta, a napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

49. Pretože sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími procesnými požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody (pozri čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

50. Z dôvodu zrejmej bezúspešnosti sťažnosti sťažovateľky ústavný súd nepristúpil ani k posudzovaniu opodstatnenosti jej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016